

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Saz/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200322
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Hvišč, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7019200322.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Ondrej Hviščom, PhD., v právnej veci žalobcu: K. A. K., nar. XX.XX.XXXX, E. Š. D., v súčasnosti pobytom L.U. XXXX/X, XXX XX E., Slovenská republika, číslo cestovného dokladu - pas E. Č.. XXXXXXXXX platný do XX.XX.XXXX, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátka so sídlom Štúrova č. 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Mlynské Nivy č. 61, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veci azylu zo dňa 06.05.2019 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-140-82/2015-Ž zo 25.03.2019, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Košiciach správnu žalobcu **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Administratívne konanie

1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-140-82/2015-Ž zo 25.03.2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) v zmysle § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 4 písm. d) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) nepredĺžil žalobcovi doplnkovú ochranu. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že dňa 04.09.2015 cudzinec K. A. K. pred pracovníkmi Oddelenia cudzineckej polície PZ G. požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože sa nemôže z dôvodu zlej situácie v jeho krajine vrátiť a pretože má na Slovensku rodinu. Menovanému bola rozhodnutím migračného úradu ČAS: MU-258-20/PO-Ž-2014 zo dňa 24.11.2014 v zmysle § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytnutá doplnková ochrana na území SR na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 02.12.2014.

2. Ďalej v odôvodnení žalovaný správny organ uviedol: „Pre potreby komplexného a objektívneho posúdenia žiadosti menovaného o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR si migračný úrad dňa 26.10.2018 vyžiadaval v súlade s ustanovením § 19a ods. 9 a § 19b stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva. Dňa 28.11.2018 bolo migračnému úradu pod č. p. E.-XX/XXXV -XX/XX XX-E. doručené príslušné stanovisko Slovenskej informačnej služby, s ktorým sa oboznámil. Nakoľko uvedené stanovisko s predmetnou informáciou podlieha utajeniu v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nie je súčasťou spisového materiálu žiadateľa o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR, ale je evidované na migračnom úrade v osobitnej evidencii utajovaných skutočností. Po posúdení žiadosti menovaného a

vzhľadom na stanovisko podľa § 19a ods. 9, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia“

II. Správna žaloba a vyjadrenie žalovaného

3. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu na tunajší správny súd správnu žalobu vo veci azylu podľa štvrtej hlavy, tretej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) s nasledujúceho dôvodu.

4. Podľa názoru právnej zástupkyne žalobcu rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

5. V žalobe právna zástupkyňa uviedla: „Žalobcovi bola rozhodnutím žalovaného sp. zn. ČAS: MU-258-20-PO-Ž-2014 zo dňa 24. 11. 2019 poskytnutá doplnková ochrana podľa ust. § 13a a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. (ďalej len „zákon o azyle“). Doplnková ochrana mu bola poskytnutá po dobu 1 roka, odo dňa nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 12. 2014. Žalobca požiadal dňa 4. 9. 2015 o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Od podania uvedenej žiadosti žalovaný opakovane vydával rozhodnutia o nepredĺžení doplnkovej ochrany žalobcu, a to rozhodnutie zo dňa 1. 3. 2016 sp. zn. ČAS: MU-PO-140-20/2015-Ž, rozhodnutie zo dňa 1. 12. 2016 sp. zn. ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž a rozhodnutie sp. zn. ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27. 11. 2017. Všetky tieto rozhodnutia boli následne rozhodnutiami súdov zrušené, a to prvé dva rozsudkami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/2/2016 zo dňa 19. 6. 2016, sp. zn. 5Saz/4/2017 zo dňa 6. 4. 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžak/7/2018 zo dňa 14. 8. 2018. Rozhodnutím napadnutým touto žalobou žalovaný opätovne rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že tak rozhodol preto, lebo stanovisko podľa ust. § 19a ods. 9 zákona o azyle obsahuje nesúhlas s poskytnutím doplnkovej ochrany. Žalovaný uviedol, že pre potrebu komplexného a objektívneho posúdenia žiadosti žalobcu si dňa 26. 10. 2018 vyžiadal podľa ust. § 19a ods. 9 a § 19b stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva. Dňa 28. 11. 2018 bolo podľa odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, doručené žalovanému stanovisko Slovenskej informačnej služby sp. zn. E.-XX/XXXV-XX/XXXX-E., s ktorým sa oboznámil, a ktoré podlieha utajeniu podľa zákona č. 215/2004 Z. z. Toto stanovisko nie je súčasťou spisového materiálu žiadateľa o predĺženie doplnkovej ochrany, ale je evidované u žalovaného v osobitnej evidencii utajovaných skutočností. Žiadne ďalšie odôvodnenie (okrem citácie ust. § 20 ods. 3, § 13c ods. 4 písm. d), § 19a ods. 9 a § 19b zákona o azyle) napadnuté rozhodnutie žalovaného neobsahuje.“

6. V ďalšej časti žaloby právna zástupkyňa žalobcu citovala nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12. 12. 2018, ktorým ústavný súd vyslovil okrem iného nesúlad ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle s čl. 46 ods. 1 a 2, 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. V tomto kontexte v žalobe uvádza: „Z citovaného nálezu ústavného súdu vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu v právnom súdnictve predpokladá taký prístup súdu, ktorý umožní účinnú ochranu individuálnych záujmov dotknutých osôb, následne z tejto zásady plynie povinnosť príslušnému orgánu uviesť podstatu dôvodov, týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia, ak už z dôvodu ochrany verejnej bezpečnosti nemôže dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutia. Ústavný súd zároveň zdôraznil, že aj keď v konaní pred štátnym orgánom sa môže advokát za stanovených podmienok jednorázovo oboznámiť s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, ten istý advokát sa podpísaním vyhlásenia o mlčanlivosti, čo je zároveň podmienka sine qua non takéhoto oboznámenia, zaväzuje neoznámiť ich osobe dotknutej rozhodnutím, ktorú v konaní zastupuje. Neoznámením takýchto skutočností je aj ich neuvedenie v písomnosti, ku ktorej má takáto dotknutá osoba prístup. Pre účinnú obhajobu práv žalobcu - dotknutej osoby je teda skutočnosť, že by sa advokát, ktorý ho v konaní zastupuje oboznámil s utajovanou skutočnosťou bez významu, keďže vzhľadom na povinnosť zachovávať mlčanlivosť, oboznámenie sa advokáta nemôže mať žiaden vplyv na obhajobu dotknutej osoby, teda žalobcu, keďže takéto bránenie práva žalobcu implicitne zahŕňa aj predkladanie argumentov proti skutočnostiam, tvoriacich utajovanú skutočnosť. Žalobca nedostal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnu informáciu, a teda sa nedozvedel ani len podstatu dôvodov svojej údajnej nebezpečnosti pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Žalobca je presvedčený o tom, že niet rozdielu medzi tým, akým spôsobom upieralo právo na účinnú

právnú ochranu ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle do 5. 3. 2019 a medzi odôvodnením rozhodnutia žalovaného, napadnutého touto žalobou. Je presvedčený o tom, že žalovaný si osvojil taký výklad ustanovení zákona o azyle, na ktoré sa odvoláva, ktoré mu bránia v jeho práve na spravodlivé konanie a na účinný prístup súdu, zakotvené v čl. 46 ods. 1 a 2, 47 ods. 3, 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že žiadne z ustanovení zákona o azyle neumožňuje žalovanému odôvodniť jeho rozhodnutie len odkazom na existenciu nesúhlasného stanoviska, podľa ust. § 19a zákona o azyle (žalobca len podotýka, že žalovaný ani len neuviedol, že by tieto stanoviská boli nesúhlasné). Žalobca popiera, že by predstavoval nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky z akéhokoľvek hľadiska. Pre absolútny nedostatok odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ďalšie argumenty proti tomuto rozhodnutiu a jeho dôvodom, nemôže predložiť.“

7. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiada Krajský súd v Košiciach, aby ako správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vec sa vrátil žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Na základe výzvy súdu sa k podanej správnej žalobe vyjadril žalovaný listom dňa 27.05.2019. Vo vyjadrení správny orgán uviedol, že doplnková ochrana bola žalobcovi prvýkrát poskytnutá rozhodnutím migračného úradu sp. zn. ČAS: MU-258-20/PO-Ž-2014 zo dňa 24.11.2014 podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle z dôvodu splnenia podmienok podľa § 2 písm. f) bod 3 zákona o azyle na dobu jedného roka od nadobudnutia právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 02.12.2014). Migračný úrad si v súvislosti s opätovným vyhodnotením jeho žiadosti vyžiadala dňa 26.10.2018 v zmysle § 19a ods. 9 zákona o azyle stanovisko od Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) a Vojenského spravodajstva, pričom mu bolo stanovisko SIS pod č.p. E.-XX/XXXV-XX/XXXX-E. dňa 28.11.2018 doručené. V zmysle citovaného ustanovenia zákona o azyle SIS posudzovala nebezpečnosť žalobcu pre bezpečnosť Slovenskej republiky z hľadiska ohrozenia záujmu, ktorého ochrana patrí do pôsobnosti SIS. Nakoľko ide o informácie, ktoré podliehajú utajeniu podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nie sú obsahom spisového materiálu a sú evidované na migračnom úrade v evidencii utajovaných skutočností.

9. Ohľadom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 žalovaný uviedol: „V tejto súvislosti poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný nepostupoval v svojom rozhodnutí podľa § 52 ods. 2, a vydal svoje rozhodnutie na základe § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle. Právna zástupkyňa má za to, že postupom správneho orgánu pri vydaní predmetného rozhodnutia bolo obmedzenie jeho procesných práv. Režim utajovaných skutočností, ktorý právna zástupkyňa napáda, však podlieha zákonným obmedzeniam.“

10. Ďalej vo vyjadrení uviedol: „V zmysle zákonnej úpravy je zrejmé, že režim utajovaných skutočností podlieha istým obmedzeniam. Zákon č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o utajovaných skutočnostiach“) v § 2 písm. a) vymedzuje utajované skutočnosti a v § 2 písm. f) tiež oprávnené osoby, právnické osoby a fyzické osoby, ktoré sú určené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorých oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona o utajovaných skutočnostiach. Oprávnenou osobou s osobitným postavením v rozsahu svojej funkcie je aj sudca (§ 34 ods. 1 písm. f) zákona o utajovaných skutočnostiach). Za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam (§ 35 ods. 3 zákona o utajovaných skutočnostiach). Z uvedených skutočností vyplýva, že sudca v predmetnom konaní je oprávnenou osobou s osobitným postavením na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Zákonná úprava je vo svojej podstate založená na dôvere v spravodajské poznatky Slovenskej informačnej služby, pričom zákon o ochrane utajovaných skutočností, ako aj zákon o Slovenskej informačnej službe vychádza z potreby nesprístupnenia týchto informácií tretím osobám. K ich preskúmaniu sú v zmysle právnej úpravy oprávnené súdy a ich sprístupnenie tretej strane podlieha zákonným obmedzeniam. V súvislosti s transpozíciou čl. 23 ods. 1 písm. b) revidovanej procedurálnej smernice žalovaný poznamenáva, že predmetné ustanovenie bolo transponované do § 35 ods. 3 zákona o utajovaných skutočnostiach. Správna žaloba pritom neobsahuje informáciu, či právna zástupkyňa

požiadala v predmetnom prípade SIS o vydanie súhlasu s jednorazovým oboznámením sa s utajovanými skutočnosťami, preto konštatovanie o porušení alebo obmedzení procesných práv žalobcu nepovažuje žalovaný za opodstatnené. V rámci súčasnej zákonnej úpravy pri použití § 13c ods. 4 písm. d) v spojení s § 20 ods. 3 zákona o azyle nie sú už pre migračný úrad (na rozdiel od úpravy zákona o azyle napadnutej pred ústavným súdom) podstatné dôvody, na základe ktorých spravodajská služba nesúhlasí s predĺžením doplnkovej ochrany, podstatná je len existencia stanoviska obsahujúceho nesúhlas s predĺžením doplnkovej ochrany. Zo strany SIS ide o „záväznú“ stanovisko, ktoré je žalovaný povinný rešpektovať.“

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zamietol správnu žalobu.

III. Právny názor správneho súdu

12. Krajský súd v Košiciach ako správny súd v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 206 a nasl. SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa právnych procesných podmienok uvedených v § 206 - § 220 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a preskúmal tak napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v právnych medziach podanej žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP s použitím § 206 ods. 6 SSP), ako aj podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu (§ 206 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

13. Správny súd sa v prejednávanej veci podrobne oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného, z obsahu ktorého zistil, že žalobca požiadal dňa 04.09.2015 o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Od podania uvedenej žiadosti žalovaný opakovane vydával rozhodnutia o nepredĺžení doplnkovej ochrany žalobcu, a to rozhodnutie zo dňa 01.03.2016 sp. zn. ČAS: MU-PO-140-20/2015-Ž, rozhodnutie zo dňa 01.12.2016 sp. zn. ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž a rozhodnutie sp. zn. ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27.11.2017. Všetky tieto rozhodnutia boli následne rozhodnutiami súdov zrušené. Prvé dve rozhodnutia boli zrušené rozsudkami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/2/2016 zo dňa 19.06.2016 a sp. zn. 5Saz/4/2017 zo dňa 06.04.2017 a posledné rozhodnutie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžak/7/2018 zo dňa 14.08.2018. Rozhodnutím napadnutým touto správnu žalobou žalovaný opätovne rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany v zmysle § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle.

14. Podľa § 13c ods. 4 písm. d) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“), ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu ak stanovisko podľa § 19a ods. 9 obsahuje nesúhlas s poskytnutím doplnkovej ochrany.

15. Podľa § 19a ods. 9 zákona o azyle ministerstvo si na posúdenie žiadosti o udelenie azylu žiadateľa staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktoré svoje stanovisko obsahujúce súhlas alebo nesúhlas s udelením azylu alebo s poskytnutím doplnkovej ochrany zašlú ministerstvu do 20 dní od doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety posudzujú nebezpečnosť žiadateľa pre bezpečnosť Slovenskej republiky z hľadiska ohrozenia záujmu, ktorého ochrana patrí do pôsobnosti Slovenskej informačnej služby alebo Vojenského spravodajstva; ministerstvo na ten účel umožní Slovenskej informačnej službe a Vojenskému spravodajstvu vstup do evidencií podľa § 48 ods. 1. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo sú oprávnené na účely vypracovania stanoviska spracúvať osobné údaje podľa § 48 ods. 1.

16. Podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle doplnková ochrana podľa § 13a a 13b sa poskytuje na jeden rok; po uplynutí jedného roka sa poskytovanie doplnkovej ochrany na žiadosť predĺži vždy o dva roky, ak sú splnené podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie podľa § 13c ods. 2 až 4 alebo na jej zrušenie podľa § 15b ods. 3. Cudzinec je povinný podať žiadosť podľa predchádzajúcej vety najskôr 90 dní pred uplynutím lehoty, na ktorú bola poskytnutá a najneskôr v posledný deň tejto lehoty; doplnková ochrana trvá až do rozhodnutia o žiadosti. Žiadosť sa podáva na úradnom tlačíve, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2a, osobne na policajnom útvaru podľa miesta pobytu; vyplnenú žiadosť policajný útvar bezodkladne zašle ministerstvu.

17. Taktiež z administratívneho spisu súd zistil, že predchádzajúci právny zástupca žalobcu Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3 Košice, dňa 01.03.2019 požiadal žalovaného a Slovenskú informačnú službu o sprístupnenie informácie, pričom požadovaná informácia mu nebola sprístupnená.

18. K námietkam uvedeným v správnej žalobe žalobcu správny súd právne uzatvára:

19. Z dôvodu utajenia stanoviska Slovenskej informačnej služby vedenej pod č.p. E.-XX/XXXV-XX/XXXX-E., ktoré bolo doručené žalovanému dňa 28.11.2018 („ďalej len stanovisko“), si správny súd uvedené stanovisko vyžiadal a oboznámil sa s jeho obsahom. Vzhľadom na jeho utajenie v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o utajovaných skutočnostiach“) uvedené stanovisko nie je súčasťou súdneho spisu a bolo vrátené žalovanému.

20. Keďže uvedené stanovisko bolo podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia, správny súd preskúmal jeho obsah a vyhodnotil dôvodnosť výroku preskúmaného rozhodnutia vzhľadom na obsah stanoviska.

21. Podstata námietok v správnej žalobe je založená na tom, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov nebezpečnosti žalobcu pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

22. Norma uvedená v § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle je kogentnou normou, ktorá prikazuje ministerstvu neposkytnúť doplnkovú ochranu ak stanovisko Slovenskej informačnej služby obsahuje nesúhlas s poskytnutím doplnkovej ochrany. Túto kogentnú normu je potrebné odlišiť od ustanovenia § 13c ods. 2 písm. d) zákona o azyle, ktorá predpokladá diskrečnú právomoc správneho orgánu pri rozhodovaní o tom, či je dôvodné podozrenie, že žiadateľ o doplnkovú ochranu predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Tento zásadný rozdiel anticipuje aj nasledujúce právne hodnotenie žalobnej námietky o neodôvodnenosti, resp. nepreskúmateľnosti dôvodov nebezpečnosti žalobcu pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Z vyššie naznačeného porovnania právnych noriem vyplýva, že dôvod uvedený v § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle predvída len existenciu nesúhlasného stanoviska Slovenskej informačnej služby s poskytnutím doplnkovej ochrany, pričom hodnotenie či je alebo nie je žiadateľ nebezpečný pre bezpečnosť Slovenskej republiky z hľadiska ohrozenia záujmu, ktorého ochrana patrí do pôsobnosti Slovenskej informačnej služby, posudzuje Slovenská informačná služba, nie žalovaný. Teda v danom prípade sa posudzuje nebezpečnosť žiadateľa pre bezpečnosť Slovenskej republiky z hľadiska ohrozenia záujmu, ktorého ochrana patrí do pôsobnosti Slovenskej informačnej služby, nie žalovaného. Žalovaný nemá právo sa vyjadrovať k nebezpečnosti osoby žiadateľa, ale je viazaný zistením (stanoviskom) Slovenskej informačnej služby. V tomto kontexte nemožno argumentovať nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 už aj preto, že sa netýkal správnych orgánom aplikovanej normy.

23. Ako bolo vyššie spomenuté, správny súd sa oboznámil so stanoviskom Slovenskej informačnej služby a zistil, že jeho existencia oprávňovala žalovaného rozhodnúť v zmysle § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle. Ohľadom odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia súd uvádza, že žalovaný správny orgán nemohol odôvodniť svoje rozhodnutie ďalšími skutočnosťami, ako tými, že neposkytne doplnkovú ochranu ak stanovisko podľa § 19a ods. 9 obsahuje nesúhlas s poskytnutím doplnkovej ochrany, čo bol prípad žalobcu.

24. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný sa dostatočne zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré uviedol žalobca, resp. jeho zástupca v rámci konania o jeho žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany. Žalobné dôvody, ktorými žalobca spochybňoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správny súd nepovažuje za dôvodné. Správny súd má za to, že žalovaný rozhodol o žiadosti žalovaného na základe náležite zisteného skutkového stavu.

25. Z týchto dôvodov súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správnu žalobu vo veci azylu podľa § 219 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc za to, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

26. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že účastníkom nepriznal nárok na ich náhradu, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.